

et Nerveslag — førtes nu langsomt i en Bue henover Hovederne paa de forsamlede Arbejdere og blev sat ned paa Skibets Fordæk.

Per havde, mens dette stod paa, ikke haft Øjnene fra Rustvognen. Den hele Scene, som dog havde samlet en Del interesserede Tilskuere, var overhovedet slet ikke bleven ham bevidst. Men nu blev der givet Tegn til Kusken, at han skulde køre frem. Eberhardt og de andre Brødre fulgte bagefter tilfods.

Den anden arbejdsklædte Mand, der havde siddet paa Bukken, var i Forvejen gaaet hen til Slisken foran Lastelugen, hvor han sammen med et Par andre Mænd tumlede med en tre Alen lang, kuffertlignende Bræddekasse, paa hvis Laag der var malet et stort Fragtmærke. I Hast blev nu Rustvognen aabnet, og den lave, blomsterløse Kiste kom tilsyne. De to Havnearbejdere vilde træde til for at hjælpe; men Thomas holdt dem tilbage; hvorpaa han selv og de andre Brødre varsomt satte Kisten ned i den aabnede Bræddekasse, som den næsten ganske udfyldte. Efter at der var stoppet til med Halm rundt om den, blev saa Laaget paasat og fastgjort med Skruer.

Saaledes som den umalede og uhøvlede Kasse nu stod der paa Stenbroen med sit dyrebare Indhold, lignede den saa meget andet af det Dampskibsgods, der var stillet hen paa den regnvaade Brygge. Navnlig efter at Rustvognen var kørt